

ת"פ 42980/03/17 - מדינת ישראל נגד אבי יוסף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 42980-03-17 מדינת ישראל נ' יוסף(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: אבי יוסף (עציר)

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם תוקן והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה עיקריהן:

בין הנאשם לבין נ.ב. - קטין יליד שנת 2000 - ישנה היכרות מוקדמת לאירוע שיתואר להלן. ביום 07.03.17, בסמוך לשעת חצות, נהג המונית ע.ד. (להלן: "המתלונן") נסע במוניתו בירושלים והנאשם סימן לו לעצור. המתלונן עצר והנאשם שאל אותו מה עלות הנסיעה מירושלים לאשדוד. המתלונן השיב לו שעלות הנסיעה היא 400 ₪ והנאשם נכנס למונית והחל לנסוע עם המתלונן לכיוון אשדוד. במהלך הנסיעה, המתלונן ביקש מהנאשם לשלם לו עבור הנסיעה, והנאשם השיב לו כי כשיגיעו לאשדוד חבר יביא לו כסף עבור הנסיעה. הנאשם התקשר לנ.ב. ואמר לו, כשהמתלונן שומע, שיכין עבורו כסף לנסיעה. בהגיעם לאשדוד, ביקש הנאשם מהמתלונן לאסוף את נ.ב., והמתלונן עשה כן. נ.ב. עלה למונית והתיישב במושב האחורי. מיד לאחר מכן, הנאשם ביקש מהמתלונן להתקדם בנסיעה ברחוב, בתואנה שברצונו לאסוף חבר נוסף. המתלונן התקדם בנסיעה ברחוב ואז הנאשם שלף חפץ חד הנחזה להיות סכין ואמר למתלונן "מה אתה צריך?". המתלונן השיב לו כי הוא אינו צריך דבר, עצר את המונית וברח מהמקום. הנאשם ונ.ב. גנבו מהמונית סך של 900 ₪ ונמלטו.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הוא הורשע בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

טיעוני הצדדים

1. ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש הראוי כאן הוא בין 3 ל- 6 שנות מאסר וביקש לקבוע את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחם. טען, כי הערכים החברתיים שנפגעו הם, הזכות לקניין, הזכות לבטחון ושלווה והזכות לשמירה על שלמות הגוף. טען, כי הנאשם תכנן את מעשיו, חלקו בביצוע העבירה הינו משמעותי, והוא הבין היטב את מעשיו. הפנה לפסיקה וטען כי מדיניות הענישה בעבירות

שוד של נהגי מוניות הינה של החמרה. הגיש את המרשם הפלילי של הנאשם ואת גזר הדין שניתן עליו בת.פ. 51492-09-14. טען להפעלת המאסר על תנאי התלוי ועומד נגד הנאשם, במצטבר למאסר שייגזר עליו בתיק זה. ציין את גילו של הנאשם - בן 22, ואת הודאתו שחסכה זמן שיפוטי, וטען כי חרף גילו הצעיר הוא צבר לחובתו 5 הרשעות קודמות, ורישום נוסף שהסתיים ללא הרשעה, בעבירות רכוש, איומים, אלימות, הפרת הוראה חוקית, שיבוש מהלכי משפט ועוד והוא ריצה עונשי מאסר. הרשעתו האחרונה היא משנת 2015, בעבירת שוד, עליה נדון ל- 20 חודשי מאסר בפועל ולמאסר על תנאי. טען, כי התנהגות הנאשם מלמדת כי אין עליו מורא דין, וכי יש צורך בהרתעתו ובהרתעת הרבים. ציין כי בעניינו של הנאשם האחר בתיק, הקטין, הצדדים הגיעו להסדר טיעון על רקע קשיים ראייתיים הנוגעים לזיהוי כמי שהיה במונית, ובנוסף נלקחו בחשבון קטינותו והעובדה שהוא צירף תיקים נוספים והודה בהם.

2. ב"כ הנאשם ציין כי הקטין, נ.ב., שהיה כבן 17, נידון ל- 14 חודשי מאסר בפועל על חלקו בשוד ועל תיקים נוספים שצירף, שעניינם, בין היתר, החזקת סכין, איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. ציין, כי בכתב האישום המקורי נטען כי גם הקטין החזיק סכין, וכי עובדה זו נמחקה מכתב האישום במסגרת הסדר הטיעון. וטען, כי חרף הקושי הראייתי שהיה בעניינו של הקטין, ניתן היה על פי חומר הראיות להרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, וכי אין שוני משמעותי בין מעשיו למעשי הנאשם. ציין, כי עבירת קשירת הקשר נמחקה מכתב האישום וטען שיש להניח לטובת הנאשם כי לא היה קשר מוקדם. טען, כי הנאשם לא תכנן מראש לשדוד את המתלונן, אלא רק להימנע מתשלום עבור הנסיעה. טען, כי במהלך הנסיעה, הנאשם שיחק בידו עם מיכל גז מדמיע, ולבקשת המתלונן מסר לו את המיכל, והדבר מלמד כי אירוע העבירה היה ספונטני. ציין כי הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו, והפנה לנסיבות חייו הקשות של הנאשם. הפנה לפסקי דין קודמים שניתנו בעניין הנאשם ולאבחון שנערך לו. הגיש פסיקה בעבירות שוד שכללו שימוש באלימות כלפי מתדלקים וכלפי נהגי מוניות, בה נקבעו מתחמים הנעים בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. טען, כי בהתחשב בנסיבות חייו של הנאשם, ברמתו הקוגניטיבית, בהודאתו ובלקיחת האחריות על מעשיו, העונש הראוי לנאשם לא צריך להיות ברף העליון של הענישה. ביקש לחפוף את עונש המאסר המותנה, לפחות בחלקו.

3. הנאשם סיפר כי הוא בן 22. ובעבר עבד עם אביו בעסק משפחתי. הביע חרטה על מעשיו ורצון להיטיב את דרכו.

דין והכרעה

1. החומרה הכללית שבעבירת השוד בנסיבות מחמירות, ברורה מאליה. נטילת רכושו של אחר בכח או באיומים, פורעת את המוסכמות הבסיסיות עליהן מושתתת חברה אנושית. היא פוגעת בזכות הקניין, בגוף, בכבוד ובתחושת הבטחון של הפרט, שהשמירה עליהם דרושה לקיום חיי חברה תקינים, וסכנתה רבה.
2. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשם הם בין היתר, זכות הקניין, שמירת בטחון נהגי המוניות במהלך עבודתם, שמירת החיים והשלווה, וכבוד האדם. בנסיבות הענין, מידת הפגיעה בערכים החברתיים האמורים הינה משמעותית.

3. העונש הקבוע לעבירת השוד בחלופה החמורה שלו, בה הורשע הנאשם - 20 שנות מאסר - מדבר בעד עצמו ומסמן לעבר הטלת עונש מאסר משמעותי.

"עבירת השוד מצדיקה השתתפות ענישה מרתיעה ומכבידה בשל האיום שמבצעה מציבים לביטחונם האישי של אזרחי המדינה ובשל הפחד והמורא שהם משליטים באופן שמשבש את חיי היומיום ומותיר צלקות פיסיות ונפשיות בקרב נפגעי העבירה, לא כל שכן לאור נסיבות ביצוע השוד במקרה דנן... עבירות שוד ואלימות, ובמיוחד כאלה המבוצעות בצוותא לאחר תכנון מראש, מצריכות תגובה עונשית חמורה ואפקטיבית כמסר של הגנה על ביטחון הציבור וכמסר חינוכי שייקלט בתודעת הציבור... בנסיבות אלה, נסוגות נסיבותיו האישיים של העבריין מפני שיקולי הענישה האחרים כגון גמול, הרתעה ומניעה". - ע"פ 8636/12 תרתיר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.7.2013)

"עבירה זו אסור לה שתקנה אחיזה במחוזותינו ועלינו לפעול לעוקרה היכן שניתן. עבירת השוד פוגעת בציבור הקורבנות המסוים במסגרת האירוע, כמו גם בכלל האוכלוסייה כאשר גורמים עבריינים מאיימים על שלומה ורווחתה. על בתי המשפט להעביר מסר מרתיע לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם. כאמור, בנסיבות רגילות הרתעה זו צריכה לכלול מאסר בפועל". - ע"פ 5265/12 ארז עמור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.12.12)

4. מדיניות הענישה בעבירות השוד בכלל, ובפרט בנסיבות בהן הקרבן הוא נהג מונית שנשדד תוך כדי ביצוע עבודתו, היא של החמרה.

"בעבירות השוד בכלל ובשוד מוניות בפרט, ניתן למצוא מנעד רחב של עונשים, וכאשר מדובר במקרים החמורים הוטלו על העבריינים, במקרים מסויימים, עונשים דו ספרתיים (ראו, למשל, ע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' שכטר [פורסם בנבו] (19.3.2008)). במקרים אחרים הושתו עונשים מתונים יותר, אך עדיין מדובר בעונשי מאסר לתקופות משמעותיות (ע"פ 2116/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.2.2014); ע"פ 8788/08 זיאד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.4.2011); ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.12.2005) (להלן: עניין אלייב), כאשר בכל אחד ממקרים אלה אושר עונש של 9 שנות מאסר, בגין ביצוע עבירות שוד שונות)...". - ע"פ 5928/14 אדם (אלון) אורן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.05.15).

5. כבירוב העבירות כך גם כאן, העונש המסוים מושפע מהנסיבות והנתונים הקונקרטיים.

בע"פ 1698/16 יוהנס דמלאו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.11.2016) המתלונן, נהג מונית, אסף למוניתו את המערער ובחורה נוספת שביקשו ממנו להסיעם לביתו של המערער. בדרך, הבחורה ירדה מהמונית והמערער המשיך בנסיעה. בהגיע המתלונן ליעד המבוקש, הוא עצר את המונית ואז המערער תקף אותו מתוך כוונה לשדוד את רכושו. הוא חבט בעוצמה רבה בראשו, באמצעות ידיו, איים עליו "יש לי משהו חד חד בשבילך", ופקד עליו לצאת מהרכב. המתלונן ציית לדרישתו ויצא מהמונית. בשלב מסוים המתלונן ניסה לחזור אל מושב הנהג, על מנת להימלט מהמקום. המערער נכנס בחזרה למונית איים על המתלונן, ניסה לעקור את דלת המונית, עקר את המונה והדיבורית שהיו במונית, והשליך אותם בכוח לעבר המתלונן. המתלונן הציע למערער כסף, ובסופו של דבר המתלונן הצליח לעלות למוניתו ולברוח מהמקום.

בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש ההולם נע בין 3-5 שנות מאסר, וגזר על המערער 48 חודשי מאסר עמוד 3

בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי והתחייבות. בנוסף, הופעל מאסר על תנאי בן 3 חודשים במצטבר למאסר שהוטל.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"על חומרת העבירה שעניינה שוד נהגי מוניות (כמו גם התנכלות לעובדי לילה אחרים כגון: מתדלקים ועובדים בפיצוציות), עמד בית משפט זה בשורה של פסקי דין. יפים לעניין זה דבריו של השופט א' א' לוי בע"פ 1885/07 נאיף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.7.2008): "...נהגי מוניות הפכו בשנים האחרונות טרף קל למעשי שוד, הואיל ונאסר עליהם לבחור את נוסעיהם, ולא אחת מנוצלת עובדה זו על ידי אנשים חסרי מצפון כדי להסיעם למקומות מבודדים שם הם תוקפים את הנהגים, מאלצים אותם לברוח על נפשם, וגונבים את רכביהם. זו התנהגות שחומרתה רבה, ולא אחת פסקנו כי יש להשית בגינה תקופות מאסר ממושכות, במטרה להבהיר לכל את המחיר שיידרשו לשלם אם ימצאו חוטאים בכך"... כך גם נאמר על ידי השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין בע"פ 10828/04 אלטורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.6.2005), כי "חובתו של בית המשפט להגן על אנשי עמל, כמו נהגי מוניות, הנותנים שירות לציבור גם בשעות שאינן שיגרתיות, ונחשפים לגחמות זדון של עבריינים" (וראו גם: ע"פ 3312/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.4.2013); ע"פ 4178/12 עוינה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.7.2013)..."

בע"פ 2817/15 **אורי דהן** נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.07.2015) המערערים החליטו לשדוד נהגי מוניות. הם נכנסו למונית וביקשו מהנהג להסיעם ליעד מסוים. בהגיעם ליעד המבוקש, ביקש הנהג תשלום עבור הנסיעה. תחילה, המערער 1 מסר לנהג שטר של 200 ₪, אך לאחר מכן המערער 2 החל לחנוק את הנהג מאחור, תוך שהוא צועק לעבר המערער 1 "קח לו את כל הכסף, זה ערבי מנייאק". הנהג ניסה להשתחרר מאחיזת המערער 2, והיכה בידיו את המערער 1, אשר ישב בסמוך אליו. אז המערער 1 הלם באגרופו, פעמיים, בפניו של המתלונן. בעקבות כך, נפלו מידי הנהג מספר שטרות כסף, המערער 1 נטל את אחד השטרות, בשווי של 20 ₪, והמערערים נמלטו מהמונית. כתוצאה מהתקיפה, נגרם למתלונן שבר פתוח באפו והוא נזקק לתפרים. בנוסף, נגרמו לו שתי שריטות מתחת לעפעף הימני, וחתך באורך של כסנטימטר במצח.

המערערים הורשעו בעבירות של ניסיון שוד, וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערערים **24 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

בערעור, הופחתו 9 חודשי מאסר.

בע"פ 350/13 **רמזי בשארת** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (09.06.13) דובר במערערים תושבי יהודה ושומרון, שהחליטו לשדוד את נהגי המונית בה נסעו, ליטול את כספו ואת מכשירי הטלפון שלו ולא לשלם לו עבור הנסיעה. הם סיכמו ביניהם שאחד מהם ילפות את נהגי המונית מאחור ויחנוק אותו והאחרים יגנבו את רכושו. לאחר שהמערערים ואחר הורידו את תיקיהם מהמונית, אחד מהם לפת את הנהג בצווארו מאחור, חנק אותו בכוח והורה לו לכבות את אורות המונית. אחר, כיבה את מנוע המונית ודרש את הכסף, ואחר, צעק על הנהג, איים להרגו ולפת את ידו מאחור. המערערים והאחרים נטלו מהמונית 900 ש"ח, שני מכשירי טלפון נייד,

משקפי שמש ומברג, יצאו ממנה מבלי לשלם, השליכו את מפתחות המונית בסמוך למקום, ונאספו מהמקום על ידי אחר.

במסגרת הסדר טיעון הוסכם, כי המאשימה תעתור לעונש מאסר בפועל בן 36 חודשים. בית המשפט המחוזי גזר על אחד המערערים **30 חודשי מאסר בפועל** ועל האחר **20 חודשי מאסר בפועל** והם ערערו על חומרת עונשיהם.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המערערים וקבע-

"בסופו של יום, בעבירת שוד מעין זו יש להטיל מאסר משמעותי, והעונשים אינם ברף גבוה בהתחשב בתגית הענישה שקבע המחוקק לשוד."

בע"פ 8424/10 מדינת ישראל נ' ליאור פרץ [פורסם בנבו] (15.02.2011) דובר במערער שיחד עם אחרים שכר את שרותיו של נהג מונית כדי להסיעם בשעת לילה מדימונה לבאר-שבע. בהגיע החבורה לבאר-שבע, הנהג התבקש לעצור ואז אחד הנוסעים התנפל עליו, חנק אותו והלם עם בקבוק בראשו. ובהמשך, המערער דרש מהנהג כסף ולבסוף גם גנב ממנו מכשיר טלפון סלולארי, מכשיר מירס, ואת מפתחות המונית, והוא וחבריו נמלטו מהזירה. המערער הורשע בעבירות של קשירת קשר לבצע פשע, ושווד בנסיבות מחמירות ונדון ל-**18 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש ואמר את הדברים הבאים-

"גם אם לא קדם לנסיעה קשר בין המערער לחבריו לשדוד את נהג המונית, קשר זה גמל תוך כדי נסיעה, והמערער נטל בו חלק פעיל. הוא אמנם לא היה זה שתקף את הנהג וחבל בו, אולם הוא נטל רכוש שהיה שייך לקורבן וגם את מפתחות המונית. התנהגות זו קשה היא, וגלומה בה מידה לא מבוטלת של כיעור ותעוזה. בנסיבות אלו ונוכח הצורך להרתיע את הרבים, ולאפשר לנהגי מוניות להמשיך להתפרנס ללא חשש, החלטנו לדחות את השגותיו של המערער כנגד העונש. מאידך, החלטנו לקבל את ערעור המדינה הואיל ואנו שותפים להשקפתה כי העונש נוטה לקולה. לפיכך, ולאחר ששמנו לנגד עינינו את ההלכה לפיה אין בית משפט שלערעור ממצה את הדין עם נאשמים, אנו מחליטים להעמיד את תקופת המאסר בפועל בה ישא המערער על **24 חודשים**".

בע"פ 7439/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.03.2009) המערער קשר קשר עם אחר לשדוד מונית. הוא והאחר עלו למוניתו של המתלונן, המערער ישב מקדימה והאחר ישב מאחורה והם ביקשו ממנו להסיעם לשכונת נווה יעקב. משהגיעו סמוך למחסום א-רם, ביקש האחר מהמתלונן לעצור בצד הדרך. המתלונן עצר, והאחר ירד מהרכב, ניגש לדלת הנהג ופתח אותה כשבידו סכין "פרפר" תוך שהוא מאיים על המתלונן שיהרוג אותו, והורה לו לצאת מהרכב כשהוא מצמיד את הסכין לבטנו. במקביל, צעק המערער לעבר המתלונן במטרה להפחידו. המתלונן ציית ויצא מהמונית, האחר התיישב במושב הנהג והמערער לידו, ושניהם נמלטו מהמקום עם המונית, כשבתוכה חפצים השייכים למתלונן וכסף. בסמוך לאחר השוד מכרו השניים את המונית תמורת 5,000 ש"ח והתחלקו ביניהם בכסף. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **20 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע-

"אנו סבורים שבית המשפט המחוזי איזן כראוי את כלל השיקולים הרלוונטיים וכי העונש שהוטל על המערער הינו עונש ההולם את המעשים שביצע, אשר אין צורך להכביר במילים בנוגע לחומרתם (ראו לעניין שוד נהגי מוניות: ע"פ 1885/07 נאייף נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.7.2008); ע"פ 8490/04 עבידאת נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 30.6.2005)). בית המשפט בבואו לגזור את דינו של המערער הביא בחשבון את נסיבותיו האישיות, את גילו, את הודאתו וכן את עברו הפלילי הנקי, אך מנגד התייחס לחומרת מעשהו ולתרומתו לביצוע השוד. בנסיבות אלו הגענו למסקנה כי העונש שהוטל על המערער הינו ראוי ועל כן לא מצאנו עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי."

6. בכתב האישום שבעובדותיו הנאשם הודה, לא נטען מפורשות שהנאשם תכנן מראש לשדוד את נהג המונית. בא כח הנאשם טען, כי תכניתו המקורית של הנאשם היתה רק להתחמק מהתשלום עבור הנסיעה ולא לשדוד את נהג המונית. העובדות המפורטות בכתב האישום אינן שוללות את טענת הסנגור באשר לכוונת הנאשם. בנסיבות אלה יש להניח לטובת הנאשם כי עבירת השוד לא תוכננה מראש. בהקשר זה ראוי לציין כי עבירת קשירת הקשר שיוחסה לנאשם בכתב האישום המקורי, איננה כלולה בכתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הנאשם הודה.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה משמעותי מאוד. הוא זה שנסע במונית מירושלים לאשדוד וממילא הוא זה שהיה חייב לשלם לנהג המונית את מחיר הנסיעה. הוא זה שהנחה את נהג המונית לנסוע למקום בו נ.ב. המתין להם ולאסוף אותם למונית. הוא זה שאמר לנהג להמשיך בנסיעה בתואנה שברצונו לאסוף חבר נוסף. הוא זה ששלף את החפץ החד לעבר נהג המונית. והוא ונ.ב. גנבו מהמונית את 900 השקלים.

הנזק הממוני שנגרם לנהג המונית הינו 1300 ₪ (400 ₪ מחיר הנסיעה ו- 900 ₪ שנגנבו מהמונית). נזק זה אינו משתווה לפגיעה הנפשית שנגרמה לנהג המונית מהחוויה הטראומטית לה נחשף, בעומדו לבדו בשעת לילה מאוחרת מול שני זרים, ששלף לעברו חפץ חד בהקשר מאיים, והוא נאלץ לנוס על נפשו ולהפקיר את מוניתו על תכולתה.

הנזק שיכל להיגרם ממעשה הנאשם וחברו יכל להיות חמור עוד יותר, שכן, לא אחת אירועי שוד כאלה מסתכנים וקורבנותיהם עלולים להיפגע ואף לקפח את חייהם.

יש להניח שהנאשם ביצע את העבירה כדי להימנע מתשלום דמי הנסיעה למתלונן וכדי להשיג את הכסף שהיה במונית.

7. יש לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שהוא גרם למתלונן להסיעו במוניתו נסיעה משמעותית, מירושלים לאשדוד, בשעת לילה, לחינם, ואת העובדה שהוא איים על המתלונן בחפץ חד הנחזה כסכין. ומנגד, יש להתחשב בכך שבסופו של דבר לא נגרמה למתלונן פגיעה גופנית.

8. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם הוא בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

9. נהגי מוניות הם קרבנות נוחים למעשי שוד. הם פועלים בכל שעות היממה; כל אחד יכול להזמין טלפונית או לסמן להם לעצור עבורו; הם נענים לקריאות הציבור; נדרשים להגיע למקום שהמזמין בוחר, ולנסוע למקום שהוא מבקש; נמצאים במונית בגפם; נושאים כסף מזומן; והנוסע או הנוסעים נמצאים בקרבה מיידית אליהם ויכולים להפתיעם ולתקוף אותם או לאיים עליהם, ולשדוד אותם.
- נתונים אלה מביאים לכך שתופעת שוד נהגי מוניות - כמו תופעת שוד עובדי תחנות דלק, שליחי פיצה וכיו"ב - נפוצה. הדבר מחייב להרתיע את הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג זה. ונראה שיש בהטלת עונשים חמורים כדי לתרום להרתעת הרבים.
10. לנאשם עבר פלילי בעבירות, שוד, החזקת סכין שלא כדין, איומים, תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר, תקיפה הגורמת חבלה ממשית, שיבוש מהלכי משפט, היזק לרכוש במזיד, הפרת הוראה חוקית, התנהגות פרועה במקום ציבורי, העלבת עובד ציבור, גניבה, פריצה לבניין, תקיפה כדי לגנוב, ועוד.
- ביום 19.04.15 הוא נדון בת"פ 51492-09-14 של בית המשפט המחוזי באר-שבע, בין היתר ל- 20 חודשי מאסר בפועל מיום 18.09.15 ול- 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור כל עבירת רכוש או אלימות.
- באותו מקרה הנאשם הודה כי שדד מנערה את ארנקה ואת הטלפון הסלולארי שלה, תוך הנחת ידו על כיסו באופן שנתן לה להבין שהוא מחזיק בסכין, ואמירה לה כי הוא אינו רוצה לפגוע בה אבל אם היא לא תיתן לו את הכסף והטלפון הוא לא מפחד להרוג.
- אין חולק כי עבירת השוד בנסיבות מחמירות בה הורשע הנאשם כאן מפעילה את המאסר על תנאי.
11. העובדה שהנאשם שב ומבצע עבירות, זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר וכאשר תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי, מלמדת על הצורך בהרתעתו מפני ביצוע עבירות נוספות.
12. בגזירת עונשו של הנאשם אני מתחשב גם בגילו הצעיר, בנסיבות חייו המורכבות, בהודאתו, בהבעת החרטה שלו, בסיכויי שיקומו, ובהשפעת עונש המאסר עליו.
13. בהתחשב בכל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:
- א. 24 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.
- ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת.פ. 51492-09-14 של בית המשפט המחוזי באר-שבע. הנאשם ישא את תקופות המאסר בזו אחר זו, ובסך הכל 30 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת רכוש או אלימות שהיא פשע.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד טבת תשע"ח, 11 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.